

Från Marx till ... Vägen!

Anselmo är 51 år gammal och arbetar som brevbärare i Paris. Han berättar: "År 1974 var jag medlem i PCF (det franska kommunistpartiet). Jag läste Karl Marx, Georges Marchais, Jean-Paul Sartre och drömde om en europeisk kommunism. Men allt detta lyckades inte släcka min stora törst efter rättvisa och ideal. Då föll i mina händer den helige Josemarías bok 'Vägen' och den gjorde att mitt liv blev helt förändrat. Den var det som jag sökt. Jag förstod att den var 'boken för arbetarna'".

2005-10-17

Hur fick ni tag på boken?

År 1986 var jag med om andliga övningar i ett av de av Marthe Robin grundade "Foyers de la Charité" (kärlekens hem). En av deltagarna som inte tillhörde Opus Dei lånade mig den lilla boken. Jag läste den och mediterade över innehållet. Jag tyckte mycket om de andliga tankar jag fann där. De handlade om konkreta ting. Ni förstår – jag är inte någon intellektuell person, jag gick ur skolan när jag var 16 år gammal. Trots detta tyckte jag så mycket om boken att jag lånade den vidare till en väninna. Men genast ångrade jag att jag gjort det, jag kom på att jag behövde den för att kunna be! Jag gick till många bokhandlare för att köpa den, men den fanns ingenstans. En dag begav jag mig till Vår fru av

Taur-kyrkan (i staden Toulouse) för att bikta mig och i biktstolen talade prästen om Vägen! Jag frågade honom var jag kunde få tag på den och han gav mig adressen till ett Opus Dei-centrum.

Och gick ni dit?

Ja, men boken var slut. De skulle beställa nya exemplar. Två veckor senare när föreståndaren för detta centrum gav mig boken, frågade han mig: "Tycker ni om Vägen? Om ni tycker om den, skulle ni kanske också gärna delta i en reträtt hos oss?". Han hade rätt, för redan under den första reträtten tyckte jag mycket om detta sätt att ta emot andlig undervisning. En kort tid därefter frågade samme präst som hade talat med mig om Vägen: "Har du tänkt på om du kanske vill ge ditt liv till Gud helt och hållet?" Jag hade redan länge tänkt på saken, det är rena rama sanningen. Efter att ha frågat

biskopen i mitt stift till råds, bad jag om inträde i Opus Dei.

Gick ni från att ha varit medlem i det franska kommunistpartiet direkt till Opus Dei?

År 1975, när jag bodde i Paris i ett hus där det bodde flera unga arbetare, lärde jag känna en kille som hette Vinh. Hans far hade kämpat i den sydvietnamesiska armén. Han berättade för mig hur kommunismen verkligen var där. Detta gjorde att jag började ändra uppfattning om den. Sedan läste jag några böcker av Solsjenitsyn. Jag tror att det var det som fick mig att börja se saker och ting på ett annat sätt.

Vad tyckte er familj om saken?

Min far var agnostiker. När jag konverterade som 27-årig blev han mycket ledsen. År 1992 dog min mor. Under begravningsmässan var han med i kyrkan. Jag hade inte väntat

mig det. Prästen som hade firat mässan pratade en stund med honom. Det var säkert den första gången som han talade med en präst. År 1998 blev han mycket sjuk och jag övertalade honom att förbereda sig för sitt möte med Gud och då accepterade han att på nytt få tala med denne präst. Han tog emot sakramenten och några dagar senare dog han.

Era föräldrar kom från Spanien, ett land som har en stor katolsk tradition bakom sig

Jag kommer från en republikansk familj. Mina föräldrar kom till Frankrike i mars 1955. Här bodde en farbror till mig som var politisk flykting. Min farfar hade varit milissoldat på den republikanska sidan. Under det spanska inbördeskriget hade han visat sina kamrater på en präst och givit order om att döda honom. Det var något

som alla republikaner skulle ha gjort. När kriget tog slut angav de som bevittnat detta brott min farfar, så som sker efter varje krig. Han arresterades, blev torterad och dömd till livstids straff, som sedan kortades ner till nio år. Min farmor dog i sorgen över det hela. Hans barn som fick leva på gatan eftersom de var föräldralösa behöll hela livet ett stort hat mot kyrkan som var den som enligt deras förmenande var skyldig till att deras mor var död och till den förnedrande situation som de befann sig i. När de sedan blev vuxna gick de i landsflykt till Frankrike.

Med en sådan familjehistoria bakom er, hur reagerar ni när man säger att Opus Deis medlemmar var Franco-anhängare?

När jag lärde känna Verket kände jag inte till något om detta. Min familj har inte mycket till övers för Franco. Och jag kan försäkra er att jag inte

funnit något tecken på att man skulle gilla Franco inom Opus Dei.

Vad har ni kvar från era år som medlem av PCF?

Min syn på rättvisan och mina ideal har inte förändrats. Jag har aldrig varit på den ägande klassens sida, utom när någon som tillhör den varit duktig med det den gör.

Hur har den helige Josemaría varit till hjälp för er?

Han har hjälpt mig att förstå att man kan vara kristen i det vanliga livet. Han har visat mig att föreningen med Gud inte bara kommer till stånd genom bön eller genom att gå i kyrkan, utan också när jag skriver ett brev eller befinner mig i tunnelbanan. Det är möjligt att umgås med Honom och tillbe Honom i varje ögonblick av våra liv, eller snarare under de lägliga tillfällena som kommer varje dag.

**Vilken mening som den helige
Josemaría uttalat har gjort störst
intryck på er?**

"Kristus lever". Jag hörde den i en film om honom. Kristus är inte något ur en roman. Kristus lever. Om man tror på det, så förändras hela livet för en.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/fran-marx-till-vagen/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/fran-marx-till-vagen/)
(2025-08-13)